

Magyary Ágnes

EGYSZER MINDENKI VOLT AKASZTOTT EMBER

A TENGER

Istenem – gondolta Zsiga bá –, Lukács! Rohant is Kolozsvárra, hogy végre valaki kikezelje a lelki nyavalyájából.

– Az ember lelke tenger – magyarázta Lukács doktor. Zsiga bá bólogatott. Ugyan nem sokat tudott a tengerről, de csekély tapasztalatai alapján helyénvalónak vélte az orvos észrevételét.

Ha szép idő van – mondta Lukács doktor –, akkor a lélek felfekszik a kifeszített víztükörré, a megelégedése pedig szépen csillog a felszínen. De elég, ha csupán egy aprócska halászcsónak halad el, amely után csipkés fodrokat vetnek a hullámok, a lélek nyomban berzenkedni kezd. A vihar könnyen jön. A természet erői pusztítanak. A romokat sokáig tart eltakarítani.

– Milyen volt az apja? – kérdezte Lukács Hugó minden átmenet nélkül.

Sándor Zsigmond megütközött. Ezért utazott ennyit? Ezért mászott ki a hegyre? Hát milyen lett volna az apja? Mint az összes többi. Ha nem az ő szabályai szerint cselekedett, odacsapott. Különbözik nem sok vizet zavart, és nem szólt bele a dolgaiba. De azt ő nem is tűrte volna. Lukács doktor feszült figyelemmel hallgatta, és jegyzetelt.

– Tehát autoriter típus? – kérdezte kipislogva a pápaszeme mögül.

Sándor Zsigmond mélyet sóhajtott. Hogyan tudná elmagyarázni ennek a drága jófiúnak, aki úgy székel itt ebben a patyolat új Trefort utcai ideg- és elmekórtani épületben Kolozsváron a kies XX. században, ahol az ablakok csillognak, a folyosókon csendben suhannak el fehér köpenyeikben az orvosok, a betegek békésen agonizálnak a kórtermekben, várva, hogy doktor Lukács végre kigyógyítsa gyötrődő lelküket, küzde belőlük a testükben lakozó démonokat, enyhet adjon örökösen zakatoló elméjüknek. Nem tudná megértetni vele, hogy az életben nem lehet hezitálni. A XX. században igen, de ez sok tekintetben privilegizált pillanat. Azonban nem kell majd sokat várni, és nagy börtje lesz ennek az értetlenkedő puhányságnak.

– Az apám kemény ember – jelentette ki Sándor Zsigmond –, de én ezerszer keményebb vagyok. És ezt az idő számtalanszor megmutatta.

– Miről szokott álmodni? – kérdezte Lukács doktor.

Zsiga bá ezen a kérdésen is nagyon meglepődött.

– Az én falumban – mondta – a nyavalyarontott betege ráolvas a javasasszony.

– Kipróbálta?

– Igen, de nekem semmit sem használt. És ez amiatt van, hogy lefestettük a képeket a templomban. Ezzel végképp elvetettük az élet irányítóját, és csak eltévedt hajóként vergődünk a történelem és az idő keresztmetszetében.

Lukács Hugó varázsló volt. Jobb, mint a régi hit táltoisai. Mert addig csűrte-csavarta, hogy Sándor Zsigmondból végül ömleni kezdett a szó. Igen, szokott álmodni, bár kifejezetten utálja. Nem bírja elviselni, hogy az éjszakai álmok elragadják a lelket. Viszolyog a valóságtól. Ugyanis annyit beszélnek róla. Ebből látszik, hogy tulajdonképpen nincs is. Ha volna, nem kellene annyi szót vesztegetni rá. Mert mindig arról fecseg az ember, amiből hiányt szenved. Távól az Isten, akkor vágyik a közelségére. Ha túl közel, akkor már nem is kell annyira. Ha van szabadsága, akkor zsarnoka után sóhajtozik, de ha nincs, akkor éjt nappallá téve erről áradozik.

Ő tulajdonképpen egy dologra vágyna. A halálra. Minden lépés közelebb visz a koporsóhoz. Allítólag. Nála nem teljesen van ez így. Ezért is jött ide. A doktor úr el tudja képzelni azt, hogy milyen kínos neki ez az egész? Hányszor kellett magyarázkodnia emiatt? Mégis mit tudna mondani, amikor ő maga sem érti, hogy mi folyik itt? Mi folyik itt, drága doktor úr? Szóval semmi szükség arra, hogy az éjszaka nyugalomban vándorútra induljon a lélek. Ha erre tudna valamiféle jó ráolvasást, vagy szirupot adna neki Lukács doktor, azt nagyon megköszönné, mert semmi kedve az álmaihoz, amelyek az élet megrontói.

– Vegye el valahogy ezeket az ábrándos képzelgéseket tőlem, drága doktor úr – könyörgött Sándor Zsigmond.

Ha már ekkora jelentőséget tulajdonítanak a pszichének ebben az évszázadban, mondja meg, mitől jön rá a nyavalya, akárhányszor rendkívüli módon próbálnak az életére törni. Mitől van az, hogy ilyenkor az ő teste fogja magát, és vándorútra indul? Sosem lehet előre tudni, hol fog kikötni: emberré, állattá vagy valami mássá lesz. Erre is jó lenne valamiféle csodakenőcs.

A rendkívüli mód alatt nem holmi megszokott háborúskodást, nyári mulatságot vagy tatárjárást ért, hanem alattomban ágyúzást, derült égből jövő akasztást és ehhez hasonlókat.

Szóval azt szokta álmodni – mesélte Sándor Zsigmond –, hogy nagyherceg egy szigeten. Ami több szempontból is szokatlan: nem sok szigeten járt eddigi életében, és a tengerért sincs oda. Inkább távolról szereti csodálni. De az álmok mindent összekuszálnak – erősített rá Sándor Zsigmond.

– Országom partjainál látták az utolsó ámbráscetet, ott, a Nagyhercegség vizeiben vakarta le magáról az adóvevőt...

– Adóvevőt? Az micsoda? – kapta fel a fejét Lukács doktor.

– Honnan tudjam! – csattant fel Sándor Zsigmond, akit nagyon bosszantott, hogy megakasztották történetmesélés közben – Ez csak egy álom.

– Na szóval, mivel megunta, hogy folyton követik és méricskélük, mennyire merült alá, hol bukott fel, mire vadászik, tényleg magányos, vagy vannak társai, akik az ember számára láthatatlanok, míg be nem úsznak a radar hatósugarába. A szerkezet állandó viszketést okozott, és sajnos nincs olyan élősködő, amely le tudná enni ezt a problémát. A cet számolt azzal, hogy rosszul sülhet el a sziklához való dörgölözés, de félelme alaptalannak bizonyult, egy éles kő lekapta róla a kellemetlenséget, és ő boldogan úszott ki a köztudatból a szerelem felségvizeire.

– Ez egy nagyon szokatlan álom – próbálkozott Lukács doktor, de akkor már senki sem állíthatta meg Sándor Zsigmondot. És nem csoda!

Több évszázad feszültsége gyülemlett fel benne, és a drága doktor igencsak rossz helyen kapirgált, hogy az őt ért szerencsétlenségnek köze volna az apjához. Amikor összeverekedett ott Párizsban az Ördöggel, nem attól félt, hogy megint alulmarad, mert ez az átkozott újfent előáll valami trükkel, mint akkor ott az esküvője napján, 1872. október 12-én, hanem az rémisztette meg: mi lesz, ha az újabb érzelmi megrázkódtatások közepette lóvá változik. Azt már nem viselte volna el. Mindennek van határa, doktor úr! A ló igaz és nemes állat, nem is ezzel van gond.

A költő megkapó szépséggel ír a metamorfózisról, de a valóság valami egészen más. Mert amikor át kell élni a test átalakulását, ott vajmi kevés hely jut a metaforáknak, mitológiai utalásoknak. Lehet, hogy az ember lelke tenger, de a test nehezebben viseli az ide-oda való ingázást. Ennél rosszabb már csak az évszázadokon keresztül-kasul való rohangálás lehet. Tudja-e, mióta hasogat a jobb válla, ha esős idő közeledik? Amióta életében először meglátta azt a zsvány Barlabási Lénártot. Lukács doktornak bizonyára fogalma sincs, kiről beszél, de csak örülhet, hogy nem akadt vele dolga, mert jó nagy ökör volt az. Az ilyenek általában fejfájást szoktak okozni, de az ő

teste valószínűleg nem ismeri ezeket a szabályokat, mert mindig másképp végzi a dolgát, mint ahogy azt a népi bölcsesség előírányozná. Amikor meg kell halni, átváltozik. Amikor a futóbolondok miatt hasogatnia kellene a homlokának, sajogni kezd a válla. Ehhez mit szól, drága Lukács doktor? Az élet különben olyan, mint órákat várni az átszállásra a kocsárdi állomáson.

– Én 1764. január 7. óta várom a halált. És mit gondol, doktor úr? Meghalni sem olyan egyszerű.

Szóval ez a Barlabási Lénárt alvajda, aki eleinte a székelyek barátjának mutatta magát, 1515-ben elment sírni-ríni a szászoknak, hogy a székelyek így, meg a székelyek úgy. Hogy állandóan lázadoznak, háborognak, fosztogatnak. És ez mennyi pénzükbe kerül. Mindenkinek. Ezt már nem lehet elviselni – sírdogált a pénzeszsák szászoknak, akik bőszen bólogattak. Hogy igen, igen, ez pontosan így van. Ezek után csodálkoztak, hogy a székelyek megorroltak rájuk, és néhanapján szász kereskedőket raboltak ki, ahogy az áldott emlékezetű Dózsa tette!

Rixas moverunt – mondta Barlabási Lénárt. El tudja képzelni ezt, doktor úr? Ha erre tudna adni valami port, azt feltétlenül megköszönné. Mielőtt kérdezné, egyetlen javasasszony sem tudott segíteni rajta. Még az sem, aki Csíkban meggyógyította. Gondolja, hogy az Ördögnek van lelke?

– Volt valaha szerelmes?

Sándor Zsigmondban bent rekedt a szó. Az előbb az apja, most Margit.

– Margitba.

– Elvette feleségül?

– Mi köze a házasságnak a szerelemhez?

Mit gondol, hogy rendezték el ezt az ügyet azzal az ügyetlen alvajdával? Hogy ne panaszkodjon többet: felfestették a templom szentélyébe a címerét a szász városokkal és egyéb hatalmasságokkal egyetemben, hogy senki se mondhassa, a székelyek nem hajtanak főt a tekintélyesek előtt.

– Főt hajtanak?

– Nem, de a szándék akkor is nemes volt.

– Meséljen Margitról!

Sándor Zsigmond legyintett. Azért jöttem ide, hogy valahogy megszabadítson az érzelmeimtől – mondta –, mert így nem lehet elviselni az életet, és ahogy kinéz: egyhamar nem lesz ennek vége, viszont egyre rosszabb. És igaza van a drága Lukács doktornak, hogy az ember lelke tenger. Amit a viharról mondott, az is helytálló. A baj ott kezdődik, amikor mindenáron hajóra akarunk szállni. Mert az az ócska építmény nem bírja a szelek dobálását, a hullámok csapkodását. Dályában sosem volt tenger, pont ezért

festettek a falra egyet. És ha már a piktor ilyen nagy munkába fogott, egy hajót is megmintázott.

Ismeri a doktor úr Szent Orsolya történetét? Zavaros és logikátlan. Ennek az éghajlat az oka. Szent Margit legendája követi a kis-ázsiai letisztult történetvezetést. Mert ott hagyománya van a szertelen képzelet ráncba szedésének. Nem úgy, mint a ködös, esős, nedves északon. Amikor az ember az orráig sem lát a falura leereszkedett pára miatt, miképpen tudná a szavakat szépen sorba rakni? Mi is zavarosak és logikátlanok vagyunk, doktor úr, és ennek a reggeli csípős dér az oka. Hidegben nem lehet hideg fejjel gondolkodni és pompásan építkező történeteket alkotni. Azért festették Orsolya történetét a falra, mert amikor az a félnótás piktor, aki szerint Szent László nem küzdhetett sárkánnyal, mert akkor már nem éltek sárkányok, hirtelen előállt ezzel a hajós mesével.

Mivel ők már Szent Margit ügyében olyan nagyvonalúak voltak – pedig hol volt még az emancipáció, mondhatni a fejükbe szállt a feminizmus –, kezdtek belejönni a gáláns lovag szerepébe, és esélyt akartak adni annak a mázolóknak.

– Ez a lelki egyensúlyzavar nyugtalanító állapota – állította fel a diagnózist a híres Lukács doktor. Sándor Zsigmond meg csak nagy szemeket meresztett, hogy ezt bármelyik falusi javasasszony is meg tudta volna mondani a XVI. században. A kérdés itt nem az, hogy minek is nevezhetnénk el ezt a kínzó állapotot, amelyben Zsiga bá leledzik, hanem inkább az: mit lehetne csinálni. Mondjuk, legfőbb ideje lenne meghalni, és nem tovább húzni az időt az emberi életben oly fontos eseménnyel, mint az elmúlás. Minden tisztességes ember ezt teszi. Akkor ő miért nem képes erre?

De ahogy a hírhedt borissza költőt, a nagy ló Ady Endrét sem tudta meggyógyítani Lukács Hugó doktor a híres huszadik század összes tudományával, úgy Sándor Zsigmondba is beletört a pszichoanalízis bicskája.

Sándor Zsigmond a Trefort utcán leereszkedve, a Szent György téren átvágva a Jókai utcán keresztül igyekezett a New York kávéházba, ahol – elhatározta – inni fog a poéta egészségére, mert mindent összevetve rá kellett jönnie, hogy a Dózsa-ivadék akármilyen részeges disznó is, a lényegét mégiscsak jól látja. Az évszázad – bár akkor még alig kezdődött el – egy nagy *Lovatlan Szent György*. Márpedig ló nélkül sehova nem lehet eljutni. Az egzisztenciális katarzishoz a legkevésbé. De még az apokaliptikus kudarchoz is nehezen.

Akkor megszólalt a mobiltelefon. Pali kábultan és háromnapos szakállban vette fel:

- Halló? – szólt bele elhaló hangon.
- Palikám, azonnal tenned kell valamit ezzel a Sándor Zsigmonddal! Ez nem mehet így tovább! – háborgott a vonal túlsó végén Szádeczky nagymama.

HAJÓZNI SZÜKSÉGES

Pali nagymamája évek óta rágt a fülét: egész egyszerűen túrhetetlen, hogy 1935 óta minden évben valaki felírja Szádeczky nagypapa sírkövének a hátára: „Vigyázz magadra te, Szádeczky Lajos, mert jövök. Sándor Zsigmond sk.” Egyedül a második világháború után szűnt meg, de aztán a kilencvenes évek óta megint elindult ez a firkálás.

– Azonnal tenni kell valamit, Palikám! – zengedezte időről időre a nagymama.

Palit Sári hűtlensége és aljas árulása teljesen fejbe verte. Szabadságra ment, nem lépett ki a lakásból, nem húzta fel a redőnyöket, szakállat növesztett, pizzát rendelt, és a nappaliban a földön üldögélve bámult maga elé.

Nagyanyja Sándor Zsigmondról folyó lamentálását jobbra elengedte a füle mellett. Évekkel korábban egyszer megelégedve a folyamatos duruzsolást, elment a temető irodájába, ahol szóvá tette az ükapja sírgyalázásának ügyét.

– Kiásták a sírt, és ellopták a család XIX. századi ékszereit? – kérdezte a sokat látott irodai alkalmazott.

– Nem – hebegte Pali –, nem történt semmi ilyesmi.

– Akkor nem áll módunkban segíteni.

– Ha ezt történt volna, akkor tennének lépéseket? – csattant fel Pali.

– Aligha – válaszolta lakonikusan a hivatalnok.

Ezzel ő lezártnak tekintette a vitás ügyet, de a nagyanyját egyáltalán nem sikerült megnyugtatni. Az sem hatotta meg túlságosan, hogy ő éppen elvesztette a lelki egyensúlyát, mivel Sári otthagya.

– Ez a Sári egy bővli – mondta a nagymama –, viszont a Sándor Zsigmond-ügyben végre intézkedni kellene.

A nagymamát nem érdekelte, hogy az unokája napok óta magába roskadva ül a lakásban. Ő aztán nem az a típus volt, aki sokat adott volna a szerelmi gyötrődésekre. Annak sem tulajdonított túlzott jelentőséget, hogy Sári csalfa módon elment. Sőt! Azt fejtegette: ennek inkább örülni kéne, mert az ilyen vérszívó bestiák, mint ez a bővli Sári, nem könnyen hagyják

hátra a megszerzett zsákmányt. De Sári a múlt, Sándor Zsigmond pedig a jelen. Erre kell koncentrálni, mert itt a család becsületéről van szó.

Pali nem mert ellenkezni, mivel nem érzett elég lelkierejét magában ahhoz, hogy nagyanyjával vitatkozzék az igencsak dohos, molyrágta, naftalin-szagú családi becsületről. Ilyesmit legfeljebb XIX. századi regényekben lehetett teljes komolysággal hangoztatni, de még ott is óvatossággal kezelték ezt a kényes jószágot. A sírban nem tesznek kárt, és ha valakinek ilyen rossz a humorérzéke, hogy azt hiszi, vicces, ha lassan száz éve ugyanazt a szöveget írja fel, akkor tegye – magyarázta Pali. Itt elvekről van szó, hangoztatta a nagyanyja, egy ilyen formátumú tudós emlékéit, mint Szádeczky-Kardoss Lajos, a családjának kell megvédeni.

– Véltetőleg ez a Sándor Zsigmond nem létezik – próbált védekezni Pali.

– Micsoda? Sándor Zsigmond volt, van és lesz – mondta ellentmondást nem tűrően a nagymama.

Nem lehetett tőle megszabadulni. Naponta kétszer hívta fel és magyarázta el, hogy Pali nem tesz mást, mint ükapjának egész életművét tiporja lábba a teszteszassággal, amellyel vonakodik útra kelni, és ha kell, akár a medve barlangjából is elővenni ezt az átkozott Sándor Zsigmondot, jól megrángatni, és majd szépen lebeszélni arról, hogy mások túlvilági nyugalmát az ostoba irományaival megzavarja.

De messze nem ez volt a legrosszabb dolog Sári csalfa árulását követően, hanem a közös ismerősök látványos sajnálkozása. Alig, hogy a velencei gép földet ért, már egész Budapest tudta: Palit bizony nemcsak elhagyták, hanem még fel is szarvzták. Csak később derült ki: Sári már a velencei repülőtérről tájékoztatta közös ismerőseiket, hogy mostantól új status quo-val kell számolni, és bár nem szívesen, de külső körülményektől kényszerítve tette meg ezt a lépést, mivel Pali képtelen a fejlődésre, és ugyanabban a lelki posványban tocsog, mint amikor megismerte. Csak ő – Sári – abban az illúzióban ringatta magát, hogy kellő türelemmel és kitartó neveléssel jobb embert tud belőle faragni. Számára ez természetesen hatalmas kudarc, de önvizsgálatot kellett tartania, hogy nem ő az a személy, aki segíteni tudna Palin.

– Segíteni? – akadt fel a szeme Palinak, amikor az egész elmesélte neki az unokatestvére, akit Sári szintén értesített a változásról.

– Igen – válaszolta Orsi, és nevetett.

De könnyű volt Orsinak, aki mindig ügyesen verte vissza az élet támadásait. Például amikor a nagymama nála próbálkozott a család becsületbeli ügyével, szónoklatot tartott arról, hogy mivel Pali szociológiát végzett, így

ő az, aki a család tudományos kötődését továbbviszi, és ha a nagymama úgy véli, hogy sérelem érte Szádeczky Lajos szellemi hagyatékát, ő gyógyszerészként ebben az ügyben semmit sem tehet. Pali csak nagy szemeket meresztett ilyen aljasság hallatán. A nagymama kérdőn fordult felé.

– Ez örület – fortyogott Pali, amikor Orsi partizánakciójáról tudomást szerzett.

– Igen – mondta Orsi –, de nagyon szórakoztató.

De aztán jöttek a barátok telefonhívásai és álságos sajnálkozásai: hogy mégis mi történt, ők voltak az álompár, ez teljesen váratlan, ez most már végleges? – kérdezték. Az első „döbbenet” után azért árnyaltabbá váltak az együttérző szavak, sőt, némi szemrehányásba is torkolltak. Egy szerda este véletlenül futott össze az Allee-ban Sári egyik barátnőjével, aki némi megvetéssel jegyezte meg: az érzelmi elhanyagoltság öli meg a modern párkapcsolatokat. Száját biggyesztve nézett végig Palin – aki háromnapos szakállal és kinyúlt mackónadrágban volt –, majd tovalibbent köszönés nélkül.

– Érzelmi elhanyagoltság? – hívta fel otthonról Orsit. – Érted?

– Én nem akarok olyan sarkosan fogalmazni, mint a nagyi – mondta az unokatestvére, miközben éppen vacsorát főzött a gyerekeinek –, de Sári nem éppen a legfényesebb elme az univerzumban.

Sári nem a váratlan szakítással lepte meg a legjobban Palit, hanem azzal, hogy egy napon felhívta őt. Azonnal találkozniuk kell, élet-halál kérdése – hangsúlyozta a lány. Pali mesés gyorsasággal készült el, és rohant az Allee-ba a szokott kávézóba, amelyet mindketten kedveltek. Sári napszemüvegben és nyakig begombolkozva várta, ezzel is jelezve, hogy ő nem ér rá haszontalan fecsegésre, hisz oly elfoglalt. Pali abban reménykedett, hogy vele akar kibékülni.

– Te marha! – tette helyre később Orsi.

Így egyáltalán nem foglalkozott a baljós jelekkel. Megint. A csalfa optimizmus hamis illúzióiba ringatta magát, és gyanútlanul ment lépre.

Kiderült, hogy Sári nem békülni akar, hanem feltétlenül el akarta mondani Palinak, azaz inkább informálni szeretne volna, hogy gasztroblogger lesz. Pali felröhögött. Sári megütközve nézett rá.

– Főzni sem tudsz – jegyezte meg Pali –, és csak McDonald’s kaját eszel.

Sári levette a napszemüvegét. Majd mély levegőt vett és kifejtette: Pali mellett gasztrovakságban szenvedett, ugyanis vele az evést komplexusként élte meg. Tudniillik a táplálkozás nem azonos valamiféle civilizálatlan bárbar habzsolással, amikor is magunkba tömünk mindent, ami a hűtőben fel-

lelhető, hanem inkább olyan társas esemény, ahol a szofisztikált ízlésű vendégek alkotó zsenik kreatív gasztrokreálmányait kóstolgatják. Ismeri Pali a rántott bodzát tavaszi gyógynövényesalátával? Természetesen nem ismeri – dohogott Sári. Ha Pali támogatta volna őt abban, hogy ráeszméljen: a világ sokkal több, mint zsömlébe préselt húsgombóc, akkor neki nem kellett volna egyedül végigmennie a felismerés rögzítő útján.

– Vegán gasztroblogot fogok írni – mondta Sári.

– És ez hogy jutott eszedbe?

– Hollandiában vadkacsavadászaton.

Pali már csak azt nem értette, mi köze neki ehhez az egészhez, és főleg, hogy ez mitől élet-halál kérdése. Sári indignáltan tette fel a napszemüvegét. Természetesen arról van szó, vetette oda, hogy Pali méltatlan viselkedése ellenére ő továbbra is szívén viseli a férfi emocionális és intellektuális evolúcióját. Az ő érdekében igyekszik gondoskodni arról, hogy tovább tudjon lépni onnan, ahol látszólag végképp megrekedt.

Pali csak ekkor esett pánikba. Érezte, hogy nagy baj van: fuldoklik, nem kap levegőt, és erős nyomás van a fejében. De nem ez a lényeges. Hanem az, hogy felismerte: a balgaság hullámai összecsaptak a feje felett. Szó sincs arról, hogy erről Sári tehetne. Egyedül saját magát hibáztathatja mindenért.

Hazament, kitakarította a lakást, megfürdött, vacsorát készített, és aztán leült befejezni egy cikket, amelyet három hónapja elkezdett. Még aznap este el is küldte. Fáradtan zuhant be az ágyba – amelyet előtte újrahunzott. Másnap újjászületve ébredt fel. Teljesen új fényben látott mindent. Főleg Sárit és a vele való kapcsolatát. Így aztán amikor a lány átküldte az első blogbejegyzését a saját fejlesztésű vegánhamburger receptjével, csak nevettek Orsival, és nem tulajdonítottak túl sok jelentőséget sem a vegánságnak, sem Sárinak.

De ebből is látszik, hogy Pali mindig alábecsülte a lány képességeit – ebben volt némi igaza Sárinak. Ugyanis amikor már a legjobban érezte magát: ontotta a cikkeket, bejelentkezett három konferenciára minden meggyőződése ellenére, és Orsi rábeszélésére elkezdett biciklizni, amit ráadásul a kezdeti nyögvenyelős indulás után idővel már élvezett is, ügyesen tért ki a nagymama örökös unszólása elől – miszerint intézkedjen már a család becsületének ügyében. Aztán egy nap megint felhívta Sári, mintha semmi sem történt volna.

– Mikor megyünk Orlandóba? – kérdezte minden átmenet nélkül.

Pali semmiféle elfogadható választ nem tudott erre adni, mivel fogalma sem volt arról, hogy oda készülnek. Arról meg végképp sejtelve sem volt,

hogy együtt akarnának utazni. Sáriból közben persze ömlött a szó. Hogy neki jár ez az út, hiszen már évek óta könyörög érte, mert minden vágya, hogy eljusson Disneylandbe, és Pali ne jöjjön azzal az ócska kifogással, hogy Disneyland Párizsban is van, mert össze sem lehet hasonlítani a kettőt. Nem beszélve arról, hogy Orlandóban van a Harry Potter park, amelyet tizennégy éves kora óta szeretne meglátogatni.

Pali olyan fejlődésen esett át, hogy eszébe sem jutott hebegni-habogni, hanem szó nélkül letette a telefont, majd gyorsan kikapcsolta, hogy Sári azt higgye: lemerült.

Rohant Orsihoz, hogy vészhelyzet van, és azonnal derítse ki, milyen környezeti katasztrófa váltotta ki Sáriból az utazási vágyat. Az unokatestvére csak legyintett. Kiderült, már mindent tud, mert Sári megint mindenkit értesített érzelmi életének legújabb fordulatáról, miszerint be kellett látnia, elhamarkodottan döntött (erről a saját blogjára feltett videóban értesítette a nagyérdeműt), de Pali – élete szerelme – nagylelkűen meghívta a floridai Orlandóba, ahol új alapokra helyezhetik majd szerelmüket – Sári szerint. Pali homlokán kidagadtak az ütőerek, úgy érezte, egy perc, és leáll a szíve. Csak egy dolog jutott eszébe: ha a tenger veszélyessé válik, azonnal hajót kell építeni. Maga sem értette, honnan jött ez a metafora.

– A bicikli – hörögte. Orsi nehezen értette meg, hogy kölcsön akarja kérni a biciklijét, mert Sári elől világgá fog kerekézni.

– Nem lenne egyszerűbb nemet mondani neki? – értetlenkedett Orsi. De mit tudhatta ő, milyen ragacsos, érzelmi csápjai vannak Sárinak, így aztán nem volt kérdés: a menekülés az egyetlen és leghathatósabb megoldás.

Rohant haza, ahol kapkodva dobálta be a dolgait a hátizsákba teljes öszevisszaságban, így aztán nem csoda, ha a biciklisnadrág mellé bekerült a nagyapjától örökölt frakk is, és valahogy cylinderben viharzott ki az állomásra, ahol oly feldúltan vásárolta meg a menetjegyét, hogy a pénztáros kisasszony elsírta magát.

A vonaton kapcsolta vissza a telefonját, ahol már legalább tíz nem fogadott hívása volt Sáritól és megszámlálhatatlan számú üzenet, amelyben azonnali visszahívást követel. Ő a nagyanyját hívta inkább:

– Nagymama, ez a Sári bóvli.